

Vesmírné čtení

KVL

Kamila Vlachová, 9. B

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2018/2019**

Vliv počítačové techniky na vnímání prostředí

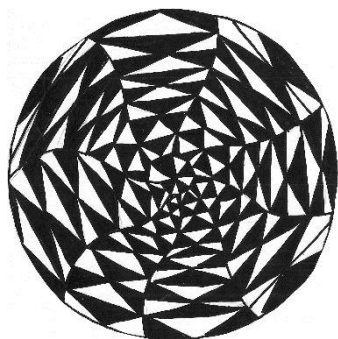
V dnešní době je elektřina všude kolem nás a denně se setkáváme s lidmi, kteří mají v ruce nějakou tu techniku. Ba i my mezi ně patříme.

Myšlenka na počítače a věci jemu podobné určitě špatná nebyla. Domnívám se, že šlo pouze o snahu posouvat lidstvo a techniku někam dál, avšak v jednadvacátém století se to lehce vymklo z rukou. Dříve, než budeme dělat unáhlené závěry a rozhodnutí, zeptejme se sami sebe: Dokázali bychom žít bez této techniky? Myslím tím opravdu vše, ať už jaké má být dnes počasí, co je teď trendy, jaká je aktuální kauza s Babišem, kdo kde byl a s kým apod.

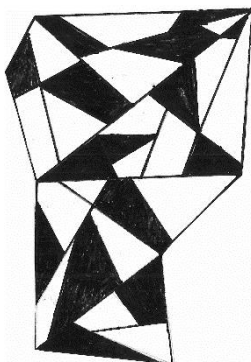
S tímto vším souvisí také jedna věc: sociální sítě. V dnešní době velice oblíbené, je jich spousta: Facebook, Instagram, Snapchat atd. Určitě vás napadne mnoho dalších, protože je opravdu z čeho vybírat. Přes tyto sítě si můžeme pomocí internetu psát, volat, posílat vše možné. Ovšem také skýtají velké nevýhody. Říká vám něco kyberšikana? Určitě ano. Právě díky takovýmto věcem nás lidé mohou stalkovat, pomlouvát na základě věcí, které vidí, a přitom my o ničem nevíme. Je důležité si chránit své soukromí, protože se vždy najde někdo, kdo by vám nepřál ani kapku štěstí.

V závěru si já osobně myslím, že někteří lidé nemohou bez toho, aniž by sdíleli svůj vlastní život, dále fungovat. Sami zakladatelé sociálních sítí by se zděsili a utekli od svých „zázraků“. A co vy, dokázali byste žít bez všech těchto vymožeností a užívat si život jaký je?

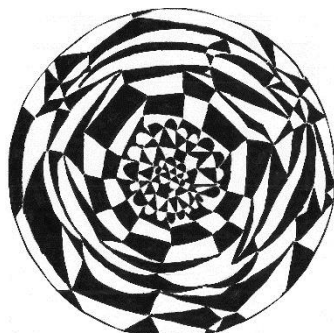
Klára Neubauerová, 9. A

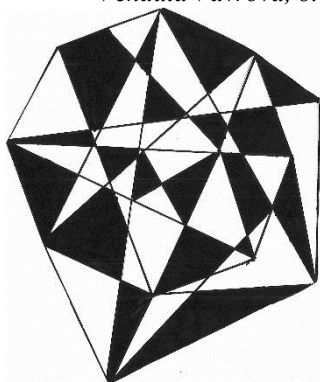
Vendula Vávrová, 8. B

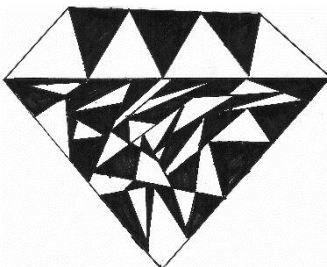
Lukáš Holub, 8. B

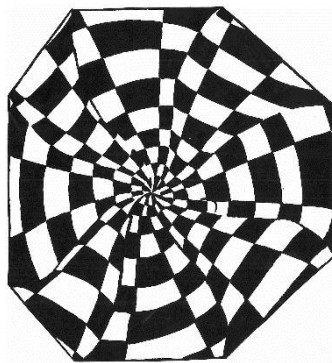
Aneta Palmová, 8. B

Tomáš Beran, 8. B

Zuzana Farková, 8. B

Violeta Šobrová, 8. B

Medvěd a Ryba

V hlubokém lese bydlel veliký a chlupatý medvěd. Žil přímo u jezírka. Jednoho dne ho přepadla žízeň. Vzpomněl si na vodu před svým obydlím. Rozběhl se k ní. Voda byla až pohádkově čistá. Řekl si: „Z toho se mohu napít, nehrozí mi žádné nebezpečí.“ Naklonil se k jezírku a sotva otevřel tlamu, skočila mu do ní potulná ryba. Medvěd si usmyslil, že rybu sní, když už jí má v tlamě. Vtom ho ale začala rybička přemlouvat. „Pust' mě, prosím! Můžu ti splnit přání!“ Medvěd váhal. „To nevím,“ odvětil. Nakonec se rybce podařilo medvěda přemluvit. Rybka celá šťastná plavala až na konec obrovského jezera. Medvěd se jí zeptal: „Co to přání?“ „To jsi mi opravdu věřil? Jak by ti obyčejná ryba mohla splnit přání?“ vysmívala se mu. Medvěd si sedl a přemýšlel, když vtom uviděl, že se někdo blíží. Blížil se jeho bratr. Zastavil se u jezírka, aby se napil. Ryba mu opět skočila do tlamy. Stejně jako předtím ho přemlouvala. To se jí tentokrát nepovedlo. Bratr ji snědl.

Anna Nejedlá, 6. B

Poučení: Když něco slíbíš, splň to!

Nicole Röslerová 9. A

Bajka o myšce a vlku

V jedné malé vesničce bydlela na půdě starého kostela malá myška. Nebyla to však jen tak ledajaká myška. Některé myšky jsou zlé a lakomé, ale ta naše má zlaté srdce.

Když se jednoho dne šla projít do lesa kousek za vesnicí, potkala vlka. Vlk, obávaný to nepřítel myší, stál asi metr před myškou. Myška se ulekla a utíkala zpět do vesnice a vlk za ní. Utíkali, uháněli, když tu najednou se vlk zastaví, rozhlédne se a zakňučí. Má totiž plnou hubu jedovatých trnů. Jestli mu je někdo nevytáhne, brzy pojde. Myška má zlaté srdce, tak mu trny z huby vytáhne. Jeden, druhý, třetí a už jsou všechny trny venku. Vlk si myšku oblíbí a stanou se z nich nerozluční přátelé.

Poučení: Neboj se pomoci těm, kteří to potřebují, může to vést k přátelství.

Štěpán Turek, 9. A

Karolína Kminková, 6. B

O třech vránách

Jednoho studeného podzimního dne poletovaly tři vrány ze stromu na strom a hledaly něco k snědku. Měly totiž veliký hlad. První vrána z ničeho nic uviděla kus starého chleba. Nikomu nic neřekla, protože si chleba chtěla nechat jenom pro sebe, ale druhá vrána si jí všimla, jak klove do kusu chleba. Přiletěla k ní, ale první vrána nenechala nikoho ani klovnout. Proto se první vrána s druhou vránou začala prát a chleba si přestaly všimát. Toho využila třetí vrána a kus starého chleba jim ukradla.

Ponaučení: Dva se perou a třetí se směje.

Veronika Urbánková, 6. B

Jiří Domin, 9. A

Co jsme přáli českému státu k narozeninám

Zazpíváme mu českou hymnu a budeme udržovat pořádek.

Petr Zoul, 3. B

Hodně štěstí, státě, přeji ti, aby se všem lidem v tobě líbilo a hezky žilo.

Barbora Schaffelhoferová, 3. B

Aby tady nebyla třetí světová válka a všechno nejlepší.

Daniel Svátek, 3. B

Že bych jim dal 1,000 000 000 000 Kč. Milý státě, mám tě rád. Nechci, aby byla světová válka.

Max Pavlov, 3. B

Zuzana Foltýnová, 3. C

Samuel Smudek, 3. C

Všechno nejlepší, ať se hlavně nestane válka, mám tě ráda.

Nela Růžičková, 3. B

Aby tu nebyla válka, všechno nejlepší, státě.

Patrik Rauscher, 3. B

Já ti přeju hodně hodných a pečlivých a zdravých obyvatel.

Barbora Černá, 3. B

Co se mi líbí na hymně ČR?

Na hymně se mi líbí to, že se tam zpívá o naší krásné zemi.

Barbora Schaffelhoferová, 3. B

Jsem moc ráda za naši hymnu, protože je to z přírody.

Nela Růžičková, 3. B

Mně se na hymně ČR líbí slovo „kde domov můj“, protože hledáš svůj dům.

Daniel Svátek, 3. B

Petr Michal, 3. C

Mně se líbí melodie a slova. Melodie se mi líbí, protože je veselá. Slova jsou rozumná a mají smysl.

Tereza Závodská, 3. B

Náš státě, jsi ze všech států nejlepší. Proto ti zpívám hymnu naší.

Vendula Dušátková, 3. B

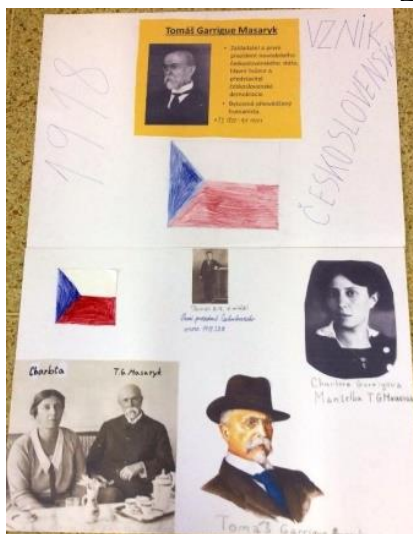

Štěpán Turek, 9. A

100 let České republiky

Žáci 5. B

Žáci 5. B

Žáci 5. B

Popletená pohádka

Jednou jsem se rozhodl, že se naučím nějaký grif. Vydal jsem se pro inspiraci na procházku a potkal jednoookou ovci Simonu. Ptám se jí: „Ahoj, Simonu, nevíš, kde mám vymyslet nějaký grif?“ Simona odpoví: „Mééé, to musíš k čarodějnici Hildegardě, ta ví všechno. Mééé, ale možná bude naštvaná, mééé!“ Já poděkuji a jdu dál.

Když procházím lesem, vidím tříokého medvěda Běďu, jak se raduje, a říkám: „Čau, Běďo, z čeho máš takovou radost?“ On na to: „Víš, Kubo, čarodějnice Hildegarda mi slíbila, že mé třetí oko přečaruje ovci Simoně.“

Rozloučil jsem se a šel. Když jsem došel k Hildegardě, nebyla doma, a tak jsem aspoň našel kouzlo na přesun očí. Běďa se Simonou mi za to upekli dort.

Jakub Kubů, 7. A

Magdalena Pufferová, 2. A

Patrik Janák, 2. A

Šest měst

Šišli – myšli,
kam jsme přišli,
octli jsme se v Litomyšli.

Číslo dva je Ostrava
a bydlí tam drak,
ten má dlouhý frak.

A ve městě Liberec,
koupili jsme koberec.

Řekli jsme si aha,
vždyť toto je Praha.

Octli jsme se v Aši
a jsme v pěkné kaši.

A tohle je Olomouc,
přijeli jsme na pomoc.
*Jonáš Koreš, Adéla Jindrová,
Markéta Šustková, 4. A*

Natálie Podlahová, 1. B

Nikola Ramešová, 3. C

Nonsensová báseň

Proč hledat vpravo?!

Vlevo, vpravo, dolů, vzhůru –
vidím nebeskou fůru.
Šikmo, uprostřed, dozadu –
jenom mraky bez vadu.
Dopředu, zpět –
všude modrý svět.
A v tom světě jedna vadka –
a to, že jí chybí patka.

Pták Fénix

Fénix je pták ohnivý,
když umře, tak se narodí.
Oko černé jako uhel,
slzy z něho dražší nad tisíc
truhel.
Zobák tmavý, dlouhý, lesklý,
věší ho dolů, když teskní.
Nohy štíhlé, tenké, krásné,
že má drápy ostré, je jasně.
A peří, co ohně barvy planou,
jen čekáš, kdy vzplanou.
Fénix již daleko odletěl,
zbyly jen jiskry,
o kterých zpívat jsem chtěl.

Draci

Na nebesích,
ve dne, v noci,
vždy létají
velcí draci.
Loví zvěř a poklady,
nemaj velké náklady.
Létají tam,
létají sem,
mám jeden velký sen –
spřátelit se
s jedním drakem
a proletět s ním
velkým mrakem.
Proletěl bych
lesem, vsí
do země, o které sním.
A v tom světě
mnoho zvláštního žije –
jmenuje se FANTAZIE.
*Ondřej Čapek, Ondřej Nečil,
Františka Nečilová, 7. A*

Veronika Turková, 6. B

Žáci 1. A

Nicole Röslerová, 9. A

Lucie Beranová, 7. B

Sára Mrázová, 7. B

Tereza Poustevníková, 6. B

Shan Zhu, 9. A

Anežka van Heusden, 7. B

Eliška Jančíková, 2. A

Nela Ondráčková, 2. A

Podzim

Tereza Kvasňová, 2. A

Matyáš Postl, 7. B

David Pešťák, 7. B

Mariia Vyshnevska, 7. B

Tom Řeřábek, 3. C

Tobias Kolář, 2. A

Aneta Chromá, 2. A

Martin Šusták, 3. C

Anna Jindrová, 3. C

Jessica Samková, 7. B Lukáš Luan Ninh Van, 2. A

To se nemělo stát!

Jmenuju se Tomáš, ale ostatní mi říkají Tomášek. Maminka s tatínkem pro mě mají velké překvapení – budu mít bratříčka, nebo sestřičku! Určitě bych chtěl brášku, až vyroste, budeme si spolu hrát na piráty, na statečné rytíře, užijeme si spolu zábavy! S dívkou není žádná taková zábava, pořád spí a ječí a potřebuje neustále rozmazlovat.

Jednoho dne se Tomášek zeptal: „Maminko, slíbíš mi, že budu mít bratříčka?“ Maminka si Tomáška posadila na klín a svým sladkým hlasem odpověděla: „Broučku, to ti slíbit nemůžu, ale aspoň můžeš doufat, třeba když v to budeš věřit, budeš mít brášku.“ „Ach jo!“ vzdychal Tomášek a odešel do svého pokoje. O pár měsíců později tatínek odvezl maminku do nemocnice. Ráno se Tomášek probudil a nenašel vedle sebe maminku ani tatínka. Běžel do kuchyně a koho nevidí! Tatínek dělá omeletu, ale bez maminky. „Tati, kde je maminka?“ „Maminka je v nemocnici, za pár dní bude na světě tvůj mladší sourozenec. Těšíš se?“ „Ano a moc! Také se těším, až přijde maminka domů!“ Dali jsme si s tatínkem omeletu ke snídani. Tatínek je nejlepší kuchař na celičké zeměkouli! Mám ho moc rád!

Za maminkou jsme jezdili pravidelně každý den. Sestřička nám řekla, že za pár dní už bude maminka rodit. „Mami, jak ti je? Jak se má můj bráška?“ Maminka unaveně odpověděla: „Mám se celkem dobře, už se moc těším, až přijdu domů a budeme se spolu mazlit i s tvým sourozencem.“ V ten samý den v pravé poledne zavolal pan doktor tatínkovi, že už je maminka na porodním sále a bude brzy rodit. Tatínek bleskurychle nastoupil do auta, zapnul motor a ujížděl do nemocnice. Zůstal jsem doma sám. Osamocen. Ale nebál jsem se, jen trochu. Věděl jsem, že tatínek jede za mým bráškou. O pár hodin později tatínek přijel domů, odvezl mě za maminkou a mým sourozencem. Těšil jsem se, hrozně moc. Když jsme vkročili do mamčiněho pokoje, maminka spala. „Tomášku, až půjdeme za miminkem, musíš být moc potichu. Ano?“ Přikývl jsem. Na ceduli stálo jméno Tereza Nováková. „Cože?! Jak to, že je to holka?“ Utekl jsem na chodbu a rozbrečel jsem se. Tatínek mě přemlouval, že to bude dobré. Ale já jsem věděl, že to dobré nebude. Za týden maminku s Terezou propustili z nemocnice. Maminka skoro celý den prospala, byla unavená. Mimino leželo v té krásné měkcoučké postýlce po mně. Když jsem se na ni podíval, v mém srdci se stalo něco divného. Měl jsem chuť dát Tereze pusu. Udělal jsem to. Měl jsem z toho divný pocit. Jako, jako by mi nevadilo, že je to dívka.

Pochopil jsem, že mít sestru je moc skvělé. I s dívkou se dám přeci užít spoustu zábavy. Mám ji moc rád. Já, Tereza, maminka a tatínek jsme ta nejšťastnější rodina na celém, celičkém světě.

Thi Luu Ly Ninh, 6. A

Ahoj Aničko,

rozhodla jsem se, že ti napíšu, jak jsem musela trpět při cestě do Francie. Snad tě to aspoň trochu pobaví.

Začalo to neskutečně dlouhou frontou u bezpečnostní kontroly. Sunuli jsme se jako šneci klikatým přelidněným davem ze zábran a pak jsme museli projít tím „rámem“, který vypadá trochu jako vchod do vesmírné lodě ze sci-fi filmů. Rózu to čekání opravdu nudilo, tak si začala hrát se žvýkačkou, kterou měla předtím v puse, když v tom se jí rozzářila tvář a vypískla: „Sophi, podívej! Pejsek!“ Rozhlížela jsem se a opravdu jsem uviděla štěně vlčáka. Stál u něho člen letištní ostrahy a měl ho na vodítku. „Ten pes tady pracuje.“ vysvětlil sestře táta. „Bud' hodná holčička a neruš ho.“ Róza navzdory jeho varování mrknutím oka podlezla zábranu a rozběhla se za vlčákem, aby se s ním mohla mazlit. Zoufale jsem se za ní rozběhla. Pes jí naštěstí nic neudělal. Zato pán z ostrahy se na Rózu vážně podíval a řekl: „Ustupte od toho psa, slečno!“ Popadla jsem Rózu za ruku a řekla jsem mu: „Omlouvám se, pane. Ona je ještě malá, víte?!“ Omluvila jsem se za ni. On se jen zamračil a zasyčel: „Obě odstupte od toho psa!“ Rychle jsme utíkaly zpět za našima do fronty. Pane bože! Kvůli mé rozmazlené sestře jsme málem skončily ve vězení dřív, než jsme vůbec stihli nastoupit do letadla! Naneštěstí to s ní šlo i nadále jen z kopce.

Z domova jsme vyráželi velice brzy, proto jsem doufala, že Róza v letadle usne, ale to jsem se nehorázně spletla. Cestou na letiště totiž spořádala velké množství sladkostí a vše zapíjela horkou čokoládou. Róza bývá někdy hyperaktivní, ale tato sladká bomba tomu nasadila korunu. Fakt díky, mami! A jako by to nestačilo, šlo o její první let letadlem. Bohužel jsme si nemohli sednout všichni čtyři vedle sebe, protože v letadle byla vedle sebe jen tři místa, takže rodiče si sedli spolu a já zase zůstala s Rózou. To je fakt super. Sestra trvala na tom, že bude sedět u okna, a tak jsem zůstala vězet mezi ní a nějakým byznysmenem. „Jak to, že ještě neletíme?“ vyptávala se ta malá cácora. „Zatím nenastoupili ještě všichni cestující, ale neboj, za chvíli vzletíme, tak vydrž, ano?“ O chvíli později: „Co teď? Už konečně poletíme?“ začala zase kňourat. Byznysmen po mně začal házet vyčítavé pohledy. Pardon, ale já jsme také chtěla, aby byla Róza zticha. Nechápu, proč ty pohledy věnoval mně. Sotva všichni nastoupili. Letuška pronesla hlášení o tom, co si počít, kdyby spadlo letadlo např. do moře. Je pravda, že bývám také nervní z těchto hlášení, ale Róza dostala doslova obrovský „hysterák“.

„Mám správně zapnutý pás? Kdyby se něco stalo, slib mi, že nasadíš masku jako první mně! Přistání ve vodě?! Je tu někde záchraná vesta?!!“ začala panikařit. Následně slezla ze sedadla, začala se plazit po zemi a hledala záchranou vestu. „To se nesmí!“ vykřikl na mě a byznysmen, který na chvíli vzhledl od počítače. „To je sice pravda, ale vy byste zase neměl mít během vzletu zapnuté žádné elektrické zařízení.“ Pomohla jsem sestře zpět na sedadlo a snažila jsem se ji připoutat. „Okamžitě si sundej tu vestu a připoutej se sama!“ okřikla jsem ji. „Ale ta paní říkala, že budeme přistávat na vodě!“ zakvílela. „Tak podívej, letíme z Prahy do Francie. Žádné přistání na vodě nás nečeká.“ pokusila jsem se ji uklidnit. „To nemůžeš vědět jistě! Co třeba

Žáci 5. A

Žáci 5. A

jezera? Nebo řeky? A...a bazény?!" vyjekla. „Když se uklidniš, nechám tě zahrát si na mém mobilu, jakou hru budeš chtít. Co ty na to?“

Jenže ona mě vůbec neposlouchala, protože v tu chvíli letadlo odstartovalo. Start se trochu podobal horské dráze. Róza začala křičet, jak nejlépe uměla. „Mohla bys ji utišíť?“ zabručel byznysmen. „Rózo, všechno je v pořádku, rozumíš? Moc ses těšila, tak letíme! Jako...víly! A...jednorožci!“ „Jednorožci nelétají!“ ozvalo se zezadu. „To jste mi teda opravdu pomohla, díky, paní chytrá!“ „Je v pořádku?“ zeptala se kolemjdoucí letuška. „Popravdě...NE!“ povzdychla jsem si. „Ona má na sobě záchrannou vestu?“ „Chci si přisednout!“ zavrčel byznysmen. A vtom Róza přestala vriskat a namířila prst na okno: „Páni! Mraky z cukrové vaty, to je hustý!“

Byznysmen si vyměnil místo s mamkou a po zbytek letu byla Róza relativně v pohodě. Začala se vztekat až u zavazadel, protože jí táta nechtěl dovolit projíždět se na pohyblivém pásu pro zavazadla. Nemohla jsem uvěřit, že za celý den usnula zrovna ke konci cesty v autě.

Když jsme přijeli za tetou, začala nás vítat a pak se podívala na Rózu a prohlásila: „Ta spinká jako andílek!“ Přestože se celou cestu chovala jako tasmánský čert v růžových šatech, mamka s ní normálně souhlasila! Chápeš to? Svou sestru mám moc ráda, ale někdy mě prostě vytáčí. No, vlastně pořád. Na zpáteční cestě s ní rozhodně nesedím!

Tohle byl celý příběh. Během týdne ti určitě napíšu, co se dělo dál. Měj se moc hezky a užij si zbytek prázdnin.

Sophie

Sophie Lexová, 8. A

Žáci 5. A

Nejlepší zážitek z Paříže

Již v únoru s rodiči přemýšlíme, kam letos vyjedeme na týdenní dovolenou. Listujeme katalogy, nabídek je tu mnoho a všude by se nám určitě líbilo. Loni jsme strávili dovolenou u moře a předloni též. Letos vybíráme Paříž.

Konečně svítá, začíná sobota 20. července. Sbaleno máme již dva dny, a tak nám nic nebrání hned po snídani vyrazit. Celou cestu pozorujeme okolní krajinu. Jihočeská krajina je nám známá, ale brzy mjíjme i jiné krajiny. A potom již zasněně vnímáme kouzlo Paříže. Těšíme se na procházky po památkách.

Po deseti hodinách jsme konečně na místě. Z auta kráčíme k hotelu pár minut. Na recepci dostáváme klíče, vlastníme dva útulné pokoje. Rychle vybalujeme nejnnutnější věci a spěcháme znovu ven, Počasí je pěkné, sluníčko stále svítí a hřeje. Nejprve se procházíme kolem hotelu. Později se vracíme unavení na pokoj. Další den vyrážíme na metro a k Eiffelově věži. Počasí se daří, mohu si vzít tílka a kraťasy. Nejdříve se procházíme kolem „Eiffelovky“ a potom se rozhodujeme, zda půjdeme nahoru. Nejdříve váháme, ale když už jsme tu, proč ne. Nakonec jsme si šli stoupnout do fronty na Eiffelovu věž. Jsou tam všude hlídači a zábrany kvůli teroristům. Když přicházíme na řadu, chtějí po nás hlídači doklady a rodiče museli s nimi jít.

Se sestrou již netrpělivě čekáme, po pěti minutách přijdou hlídači se slovy: „Musíte počkat, vaši rodiče možná zabili člověka jménem Tomáš Novotný.“ Se sestrou jsme se na sebe pohlédly, nemohly jsme tomu uvěřit. A po chvíli přišli hlídači s rodiči a říkali, že se moc omlouvají, že je to nedorozumění a spletli si je s našimi rodiči. Celá rodina pokračovala šťastně na Eiffelovu věž. Byli jsme moc rádi, že to bylo jen nedorozumění. Hlídači se nám ještě několikrát omlouvali. Celá dovolená v Paříži se tedy velice vydařila a vzpomínám na ni dodnes.

Michaela Somolová, 6. A

Jakub Truhlář, 3. C

Anna Jindrová, 3. C

Petr Michal, 3. C

Žáci 2. A

Jáchym Chyna, 8. A

Laura Gerczei, 8. A

Kateřina Pekárková, 7. A

Sophie Lexová, 8. A

Michal Šimera, 9. A

Kamila Vlachová, 9. B

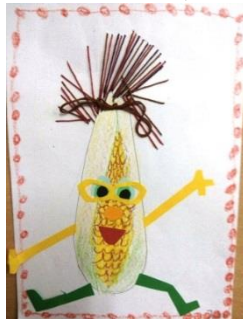
Michaela Valíčková, 2. A

Aneta Chromá, 2. A

Patrik Permedla, 2. A

Johana Urbanová, 2. A

Aneta Chromá, 2. A

Vendula Včeláková, 2. A

Tomáš Payer, 2. A

Dušičky

2. listopad je v kalendáři označen jako Památka zesnulých.

Na hřbitov chodíme, protože zde uctíme vzpomínkou své blízké, kteří již zemřeli. O hroby se staráme pravidelně. Ošetříme náhrobek, vytrháme plevel, položíme na hrob věnec a květiny a zapálíme svíčky. Na hřbitově se chováme slušně a tiše, abychom nerušili ostatní a zachovali důstojnost zemřelých.

Ondřej Lukáš, 4. A

Já chodím s rodinou na hřbitov, protože vzpomínáme na ty, co už tady s námi nejsou. Staráme se o květinovou výzdobu a při různých výročích zapalujeme svíčky. Na hřbitově se chováme slušně a potichu.

Adam Janoušek, 4. A

O Dušičkách jsem byl na hřbitovech s maminkou a s bráškou. V ten den bylo deštivo a sychravo. Dali jsme na hroby našich blízkých věnečky, kytky a zapálili jsme svíčky. Takto upravené bývají i ostatní hroby a na celém hřbitově svítí zapálené svíčky. Vždy vzpomínáme na babičku a na ostatní příbuzné. Potom jsme zajeli na návštěvu k babičce a dědovi, dali jsme si čaj a buchtu. Domů jsme se vraceli až večer.

David Jině, 4. A

O Mikulášovi

Mikuláš je pěkný pán,
čert a anděl přišli k nám,
Mikuláš nám nadělí,
hezkou českou nedělí.

Mikuláš k nám přišel s berlí,
andílek má krásné perly.

Eliška Nováčková, Šárka Ulmanová, 4. A

Čert a Bert

Přišel jednou čert,
k domu, kde bydlí Bert.
Co tu chceš, čerte?
Jdu si pro tebe, Berte!
Přišel anděl a řekl:
„Milý čerte, to je omyl,
Bert si vždycky uši umyl.“
Pak nastala hádka,
nebyla moc krátká,
nakonec dům opustili,
a potom se udobřili.

Jonáš Koreš, 4. A

Natálie Mrázová, 8. A

Čert a anděl

Anděl létá na nebi,
čert ten dělá kašpary.
Anděl hlídá náměstí,
čert se zlobí závistí.

Anděl hlídá naši školu,
čert předvádí hezkou nulu.
Anděl hlídá třídu,
čert si zlomil křídla.

Vesele si chodí spolu,
dávaj pozor na tu školu.
*Eliška Nováčková, Šárka
Ulmanová, 4. A*

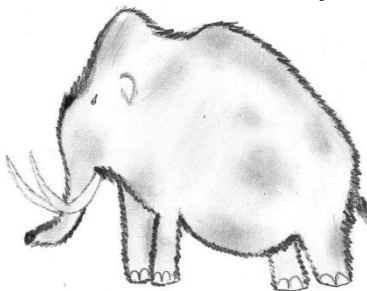

Laura Gerczei, 8. A

Mikuláš

Byly mi asi čtyři roky. Bylo Mikuláše a už jsme se těšili, jací budou dnes čerti, andělé a Mikuláš. Chtěli jsme jít do kulturního domu na mikulášskou nadílku, ale najednou se ozvaly rány. „To jsou petardy,“ zpozorněl můj táta. Podíval jsem se přes žaluzie a viděl jsem čerty a světla. Když to přestalo, vyšli jsme ven a viděli jsme zbytky petard. Ty rány byly slyšet hodně daleko. V kulturním domě všechny děti zalezly strachy pod stoly a já jsem tam stál úplně sám. Dostal jsem od andělů bonbony za to, že jsem se nebál.

Jonáš Koreš, 4. A

Kristýna Kardová, 9. A

Perníčky

Na Vánoce zdobíme perníčky. Pro někoho je to tradice a někdo je peče jen občas. Zdobení perníčků mě moc baví. Když mamince zbyde těsto, ráda si udělám svoje perníčky. Většinou se těším, až se perníčky upečou. Pomáhám mamince se zdobením. Pak odnesu perníčky na stůl, sednu si na gauč a pustím si vánoční pohádky. Pozvu i svoje kamarádky. Balíme perníčky do sáčků a vážeme na nich mašličky. To budou pěkné dárky!

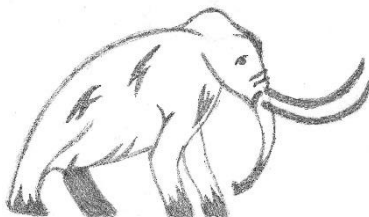
Adéla Jindrová, 4. A

Snízek

Sněží, sněží, děti běží,
děti běží sáňkovat,
velký kopec posněžený,
láká děti hulákat!

Z mrkve, rýže, brambor, masa
a sněhulák bude klasa,
sněhulák se směje jaksepatří,
všichni jásají, to k zimě patří.

*Zuzana Kukačková, Nikola
Kašparovská, 9. B*

Zuzana Kukačková, 9. B

Padá sníh

Padá snízek bílý,
Vánoce se blíží.
zvoneček zazvoní,
cukroví zavoní,
omámí nás radost z dárků.

Ráda vidím po roce,
ty radostné Vánoce.
Sněhu taky dost tu máme,
spolu si i zazpíváme.

Padá, padá sníh,
už jedu na saních.
Sklouzneme si klouzačku,
pak si dáme vánočku
a bude nám tu líp!

Kateřina Tesařová, 9. B

Vánoční atmosféra

Když začne Advent, vzduchem zavoní vánoční atmosféra a také nastane pěkný zmatek. Maminky mají spoustu práce s cukrovím, úklidem, vařením a balením dárků. Nejen maminky, ale i tatínkové mají práci. Shánějí vánoční stromky a přemýšlejí o dárcích. I děti mají práci. Uklízí hračky a hlavně se těší na Ježíška a přemýšlí, co jim asi letos nadělí.

I Jiřík s Leničkou z mateřské školky se nemohou dočkat. „Já si letos přeji super auto,“ říká ve školce Jiřík. „Já zase panenku,“ přidá se Lenička. Paní učitelka děti uklidní a navrhne: „Co kdybyste svoje přání nakreslily na papír?“ Děti se hned s chutí pustí do malování.

Lenička a Jiřík jsou už ze školky doma. Znenadání se ozve zvonek a tatínek jde otevřít. „To je Mikuláš,“ zděšeně vykřikne Lenka. „Naštěstí i s andělem,“ uklidňuje ji Jirka. „A je tu i čert,“ oznamuje maminka. Děti se začaly bát. Mikuláš s andělem vstoupili. Anděl dětem oznámil: „Nebojte se, čert zůstane venku. Ale jestli jste zlobily, pozveme ho dovnitř.“ Děti se snaží ze všech sil. Zaspívají Mikulášovi písničku a dostanou kornout oříšků.

Konečně se děti dočkaly. Štědrý den je za dveřmi. Ještě jeden den! Dodělat nejmenší detaily a je hotovo. Jiřík s Leničkou jdou spát a už se nemohou dočkat zítřka... Tak dobrou noc!

Nastal Štědrý den. Z kuchyně voní vánočka. „Hola, děti, pojdte na snídani!“ volá maminka. Lenička s Jiříkem vyskočí z postele a spěchají do kuchyně. „Je výtečná, mami, jako vždycky,“ libuje si Jirka. „Děti, teď půjdete s tatínkem na procházku a já zatím uvařím k obědu kyselku,“ řekla maminka. „Půjdeme sáňkovat, co říkáte děti?“ ozval se tatínek a vydali se na nedaleký kopec. Když se vrátili domů, kyselka už byla na stole. „Dobré chutnání,“ popřeje si celá rodina.

Po obědě si jdou děti hrát do svého pokoje. Tu je vyruší maminčino: „Jde se do kostela!“ Jiříkovi se od hry moc nechce, ale maminka mu vysvětlila, že Vánoce jsou přece o tom, že se narodil Ježíšek, náš spasitel Ježíš Kristus. Lenka s Jiříkem sedí s rodiči v kostelní lavici. Naslouchají krásné varhanní hudbě a tomu, co pan farář vypráví o narození Ježíška v Betlémě a o jeho rodičích, Panně Marii a Josefovi. Po mši se vrací rodina domů. Cestou si vypráví o tom, jak se jim mše líbila.

K večeři je samozřejmě kapr s bramborovým salátem. Děti se už nemůžou dočkat. V tom se to stane! Z pokoje se ozve zvonění zvonečku. „Jdeme tam!“ rozhodl tatínek.

V pokoji to krásně voní jedličkou, svíčkami a prskavkami. Sedíme u krbu a vánočního stromečku, který děti moc krásně nazdobily. Rozbalují se dárky. Jiřík dostal to své auto a Lenička vytoženou panenku. Rodiče rozbalují novou matraci. Všichni jsou šťastní a spokojení. V pokoji se vznášá ta pravá vánoční atmosféra...

Markéta Šustková, 4. A

Žáci 2. B

Zimní radovánky

Zvony zvoní, zvonek zní
blíží se dny vánoční,
oprášíme staré saně
a vykřiknem: „Hurá, na ně!“

Nasadíme čepice
a honem do vánice,
vítr fouká, děti křičí,
saně jedou, saně fičí.

Saně tady z kopce míří,
sníh se kolem jenom víří,
děti jsou jak sněhuláci,
tváře rudé jako raci.

Štěpánka Černá, 9. B

Jablíčka

Hurá, hurá, zimní den,
díváme se z okna ven,
nakrájíme jablíčka,
mami, je tam hvězdička?

Pavčina Vávrová, 9. B

Zimní radost

Venku sněží, to je radost,
padají vločky přímo na nos,
na Vánoce Ježíšek,
přinese nám dáreček.

Uhlí, zlobivé děti odnáší,
ale zima nám všem radost přináší
a Mikuláš zas nadílku,
pro mě a mou rodinku.

Adéla Jandovská, 9. A

Zimní ráno

Vločky ve směru větru padají,
mizí v peřinách sněhových závějí,
vánoční stromky na vrchu s hvězdičkou,
upečeme si k snídani vánočku celičkou.

Město vánočními koledami zní,
dětské naděje se dnes večer vyplní,
cukroví budou plná bříška,
pojd'me čekat na Ježíška!

Klára Neubauerová, 9. A

Zimní den

Bílá střecha, bílý den,
sněhulák padl vysílen.
Den plný veliké zimy a radovánek,
pod stromeček si přeju dárek.
Auto, koně, lyže,
vločka padá tiše.

Patrik Schücker, 9. B

Lucie Chroustovská, 6. A

Žáci 1. A

Johana Urbanová, 2. A

Jan Školka, 2. A

Leopold Oskar Justen, 1. B

Žáci 3. C

Vánoční kouzlo

Ráno jsem se probudila a v tom vidím spoustu sněhu. Že by byly letos bílé Vánoce? Šla jsem do kuchyně pomoci sestře a mamce připravovat snídaní. Taťka zatím jel pro stromeček a Ježíšek měl v nebi také práci. Nasnídali jsme se a hurá za babičkou a dědou. Tam jsme dostali oběd a předali si dárky. Chtěli jsme tam zůstat, ale museli jsme domů na večeři. Byla dobrá. Jen, co jsme dojedli, jsme se pustili do hraní her. Potom jsme se všichni rozešli do svých pokojů a náhle zacinkal zvoneček.

Běžíme do obývacího pokoje a ... nastává to pravé vánoční kouzlo – dárky a hlavně rodina. Jsme všichni nadšení, že máme, co jsme chtěli, a i rodiče mají velkou radost. Nemyslete si, že jen z dáreků, ale z toho, že jsme celá rodina pohromadě. Máme se všichni rádi, a to je to důležité. A to kouzlo se nestane jenom o Vánocích, ale každý den.

Po Vánocích se sešla celá rodina v Praze a byli jsme všichni spolu. A to je to pravé kouzlo.

Eliška Nováčková, 4. A

Lucie Chroustovská, 6. A

Štědrý den

Lucie Chroustovská, 6. A

Dopoledne 24. prosince chodíme s rodinou ven na procházku. Projdeme se po městě a koupíme si punč nebo horkou čokoládu. Potom jdeme všichni domů, kde uvaří babička s mamkou polévku a hlavní jídlo. Když sníme oběd, jdeme zdobit vánoční stromeček a mamka s babičkou začnou připravovat štědrovečerní večeři. A protože kapr s bramborovým salátem je pracné jídlo, pomůžeme mamince s krájením. Salát přendáme do velké mísy, kterou dáme na stůl. Z vajíčka pak uděláme hlavičku panáčka, kterou opatrně položíme doprostřed bramborového salátu. Potom si popřejeme dobrou chuť a začneme jíst. Po jídle jdeme zpívat a hrát koledy. Já hraji na flétnu, děda hraje na kytaru a ostatní zpívají. Taťka potom tajně a tiše odejde. Když dozpíváme koledy, odněkud zazní cinkání zvonečku, a to je znamení, že můžeme jít ke stromečku rozbalovat dárky. Ale ještě, než je rozbalíme, uděláme si slavnostní fotku. Z dáreků máme velkou radost, a když už je máme rozbalené, jdeme spát. Před dvanáctou nás rodiče probudí, protože nás ještě čeká návštěva kostela.

V kostele se slouží půlnoční mše a zpívají se koledy. Nakonec se vrátíme domů a radujeme se z toho, jak jsme si Štědrý den užili.

Šárka Ulmanová, 4. A

Žáci 2. A

Barbora Součková, 2. A

Mája Richtrová, 2. A

B. Součková, 2. A

Magdalena Pufferová, 2. A

Lukáš Luan Ninh Van, 2. A

Vendula Včeláková, 2. A

Nela Ondráčková, 2. A

Tereza Kvasňová, 2. A

ZÍVOT LABUTÍ

Ludmila Čapková, 4. B

Nikola Ramešová, 3. C

Vilém Mrázek, 3. C

Sofie Lydie Prágrová, 3. B

Vilém Mrázek, 3. C

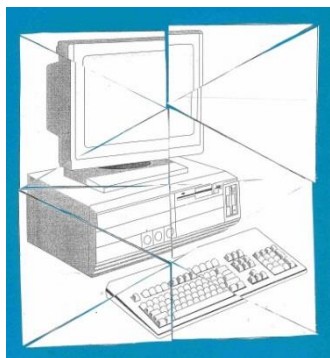

Nhat Khue Tran, 3. B

Průběh o malém dráčkovi

Johana Štindlová, 4. B

Zuzana Foltýnová, 3. C

Lenka Janoušková, 3. C

Zuzana Foltýnová, 3. C

Petr Michal, 3. C

Nikola Ramešová, 3. C

Pavlína Bezděková, 3. C

Cestování časem

Byla jsem jednou ve své dílně, kde vyrábím zbraně. Najednou se na obloze objevil záblesk světla a k Zemi se řítí planoucí meteorit. Vykřikla jsem: „Ale ne!“ Když v té chvíli mě něco napadlo, řekla jsem si: „Mohla bych využít svůj stroj na cestování časem.“

V cestování časem jsem byla nováček. Bylo to těžké, ale ne tak, aby to nezvládl profesionál na zbraně. Přenesla jsem se do období daleko před lidmi a daleko před předky lidí. Tolik zvířat, které lidské oči neměly šanci někdy zřít, ale že zrovna ty moje měly tu čest? Udělala jsem si domov na stromě. A protože jsem byla odborník na zbraně, měla jsem samozřejmě nějaké při ruce (měla jsem i jídlo).

Když jsem se začala nudit, přesunula jsem se ještě asi o pár milionů let zpátky, abych se podívala na to, jak se to vše vyvíjelo. Zajímavé bylo, že to nebylo ani trochu stejně, jak jsme se učili. Zvířata se vyvíjela jinak, každé v jiném období, než jak to všichni říkali. Procestovala jsem celou zem, abych zjistila, jak to probíhalo jinde.

Po svém cestování do minulosti jsem se rozhodla, že se přeci jenom podívám na lidstvo, jak to prožívalo. Třeba do doby železné, Lidé byli neomalení, ale i tak byli lepší než lidstvo v době, kdy se na obloze objevil záblesk světla a na Zemi se řítí planoucí meteorit. Zajímalo by mě, proč zrovna já byla ta, která přežila díky cestování časem ten pád meteoritu. „Vědci roky zkoumali, jak se přesunout časem, a já jsem to zvládla, já jsem to zvládla!“ zajásala jsem si v duchu.

Nebyla jsem moc ráda, že jsem cestovala tak daleko do minulosti, protože některé věci mají zůstat tajemstvím. Kdybych zemřela s ostatními lidmi, nikdy bych neobjevila tento zapovězený svět bez zákonů, bez otravné práce a bez otravné školy. V duchu jsem začala přemýšlet: „Co jsem to provedla, vždyť to může mít špatné následky na budoucnost!“ Nevěřila jsem svým očím, když jsem se vrátila do času, ze kterého jsem odcházel, protože tam bylo vše úplně stejné. Myslela jsem si: „To není možné!“ Ale to jsem ještě nevěděla, co na mě čeká v mé dílně na zbraně.

Sára Mrázová, 7. B

Cesta časem

„Dobrou!“ zakřičím na mamku a jdu spát. Probudím se, ale nejsem u sebe v pokoji, ale v Římě. Jsem jako divák a sedím na svém místě. Lidé křičí a já se zeptám slečny vedle sebe: „Kde to jsem?“ Hned mi odpoví: „Jsi přeci na gladiátorských hrách!“ Podívám se dolů. Právě se rozhoduje o tom, jestli gladiátor bude žít, nebo ne. O tom jsme se učili a nechci tady být. Jakmile si to uvědomím, ocitnu se úplně někde jinde.

Jsem na pláži a vidím utíkat Jacka Sparrowa s truhlou k veliké lodi. Jsem ve filmu? Podívám se za sebe a vidím domorodce, kteří za ním utíkají. Ihned se rozeběhnu za Jackem. „Co tu dělám?“ zeptám se Jacka a on se na mě podívá. „Co se tak na mě díváš? Pomoz mi a chyt' tu truhlu za jednu stranu.“ Já tak hned udělám. Doběhneme k lodi a hned nastoupíme. Tady se mi také nelíbí. Nechci tady být. Znovu se ocitnu jinde.

Rozhlížím se. Já jsem na Titanicu? „Slečno? Je večer, co tu děláte?“ zeptá se mě nějaký pán. „Jen se procházím, chvilku tady ještě zůstanu.“ Pán jen přikývne a odejde. Procházím se po celé lodi a najednou uslyším silné křupnutí. Dívám se kolem sebe a uvidím Jacka a Rosem, jak se drží za ruce. „Prosíme všechny, aby se dostavili do záchranných člunů!“ ozývá se ze všech stran. Já tady nechci být. Jsem ihned opět jinde.

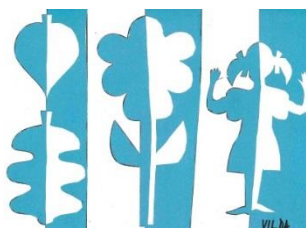
Mám nádherné šaty a škrabošku. Dívám se kolem sebe a uvidím krále a královnu. „Prosíme o klid!“ řekne král. „Chceme vyhlásit tanec našeho syna a jedné dívky z vás všech! Seřad'te se do zástupu a představte se princí!“ Po dlouhé době jsem přišla na řadu i já. „Lucie,“ řekla jsem jen své jméno jako každá z dívek. Princ přišel zrovna ke mně. „Mohu Vás, slečno, poprosit o tanec?“ Já kývnu hlavou na souhlas. Ale princ je opravdu moc otravný, mluví jen o novém oblečení. Už tu nechci být.

Tentokrát jsem v pravěku? Asi ano. Dívám se všude kolem, ale vidím jen nějaká zvířata, les, prostě vše, co najdete venku. „Hu! Ga ho, hiiii!!! Hoho!“ najednou se rozkřičí někdo za mnou. Hned se otočím a uvidím člověka z pravěku. „Ahoj?“ pozdravím ho. „Huuu! Huhaaa hehu haoj! Haoj! Ahoj!“ dělá si z toho srandu. Najednou jich přiběhne víc a všichni dělají legrační věci. Najednou slyším mamku: Vstávej, jdi se připravit do školy!“ Ale nee...

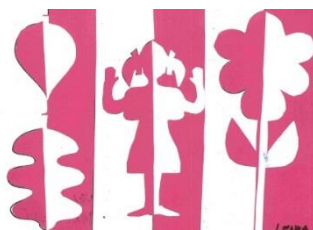
Lucie Beranová, 7. B

Pavčina Bezděková, 3. C

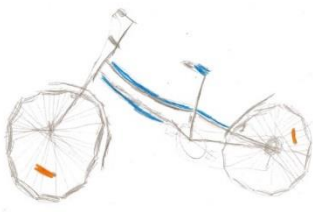
Vilém Mrázek, 3. C

Lenka Janoušková, 3. C

Petr Zoul, 3. B

Teodor Smudek, 3. C

Stela Maturová, 3. C

Lyubomyr Radylyuk, 2. B

Kryštof Lauda, 2. B

Zvířecí rodina

Náš pes ukrad' topinku
a běžel s ní po rynku.

Potkala ho vrána,
byla to jeho máma.

Potkal ho zajíček,
byl to jeho tatíček.

Potkal ho vrabeček,
byl to jeho dědeček.

Potkala ho kozička,
byla to jeho babička.

Potkal ho oslíček,
byl to jeho bratříček.

Potkala ho husička,
byla to jeho sestřička.

Potkal ho bejček,
byl to jeho strejček.

Potkala ho slepička,
byla to jeho tetička.
Nikoho už nepotkal,
sám topinku spolykal.
*Nela Volfová, Adéla Jindrová,
Jonáš Koreš, 4. A*

Svět zvířat

Že lev je král zvířat,
to dalo by se čekat.
Spolu se svou věrnou lvicí
hlídají svět až po hranici.

Občas se tu zebry pasou
a s nimi i sloni,
želvy se tu potulují,
letos jako vloni.

Proletí tu ptáci draví,
zvířata je dobře znají.
Medvědi se povalují,
ve své věrné, tmavé slují.

Já si o tom místě krásném
šťastně prozpěvuji:
„Svět zvířat je báječný,
pro kluky i pro slečny.
Pojďte se s námi podívat,
možná vás bude mít lev rád.“
A když ne, tak vás prostě sežere!
Markéta Šustková, 4. A

Žáci 1. A

Výlet do Prahy

Na začátku školního roku jsme jeli do Zoologické zahrady v Praze.

Jeli jsme se třídou vlakem. Po cestě jsme se dívali z okének, jak cesta plyne a debatovali jsme o tom, co vidíme. Také jsme hráli karty a povídali si o všem možném. Po příjezdu do Prahy na nádraží jsme přestoupili na metro a potom jsme přestoupili na přeplněný autobus. Vystoupili jsme před zoologickou zahradou celí natěšení. Koupili jsme si vstupenky a šli si užívat den plný zábavy. Šel jsem s Markem a Filipem a po cestě se k nám připojil Teodor a Erik. Nejdříve jsme si prohlédli dolní část ZOO a pak jsme lanovkou vyjeli do horní části a prohlédli si ji také. Nejvíce se nám líbily žirafy, u kterých jsme strávili nejvíce času. Obdivovali jsme je, jak jsou vysoké, barevné a jak mají dlouhé krky. Zajímalo nás, čím se živí a co jim chovatelé dávají. Od žiraf jsme se přesunuli ke slonům a jejich novému domovu. Chtěli jsme vidět jejich nová mláďata, o kterých víme z televize. Po cestě na sraz jsme viděli plno krásných zvířat.

Když jsme se sešli s ostatními spolužáky, odebrali jsme se na autobus a metro. Z metra jsme chvátali na vlak do Českých Budějovic. Ve vlaku jsme si povídali o tom, co jsme zažili a unavení jsme docestovali až domů.

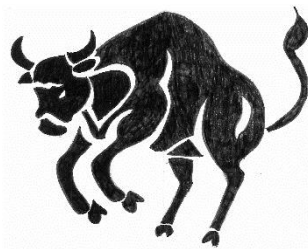
Lukáš Pešek, 6. A

Laura Gerczei, 8. A

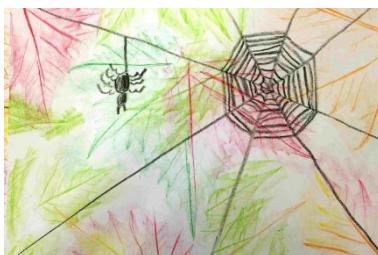
Andrea Šimonová, 1. B

Krolína Žáková, 8. A

Tereza Procházková, 2. B

Kryštof Lauda, 2. B

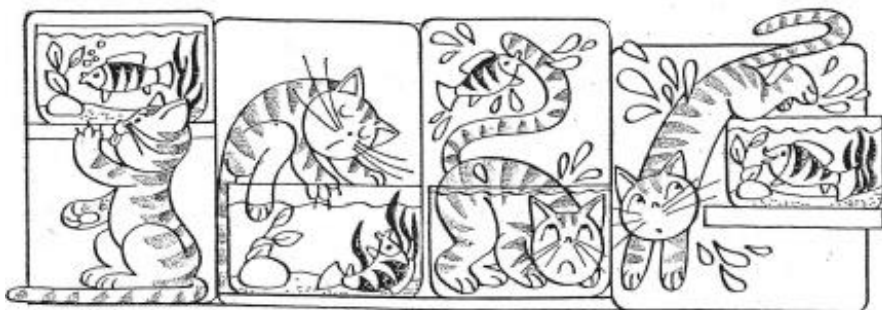

Albert Muzika, 2. B

Marek Buchálek, 2. B

Napiš příběh podle následujících obrázků.

Koťátko Micka

Jednoho dne, když pan a paní Williamsovi odjeli na výlet, se jejich malé koťátko, Micka, rozhodlo, že bude dělat neplechu. Přiběhlo k malému akváriu, kde měli rybičku.

Dívala se na rybku a dostala hlad. Vyskočila do akvária a snažila se rybku chytit. Jednou byla kočka hlavou ve vodě a potom ne. Kdyby ji někdo viděl, hodně by se nasmál.

Když to rybku přestalo bavit, vyhoupla se nahoru. Když byla Micka ocáskem venku, kousla ji. Micka nahlas zakníkala, ale nemohla vyskočit, protože se v tom malém akváriu zasekla. Rybka ji znovu kousla a Micka zakníkala znovu.

Micka vyskočila z akvária tak moc rychle, že to rybka ani nezaznamenala. „Ha, ha, ha!“ slyší malé koťátko jménem Micka od vchodových dveří. „Pojď sem, Micko, myti dáme jídlo. Nech rybku být!“ Micka radostně mňoukla a běžela do kuchyně. „Ty naše malé zlobidlo.“ řekla paní Williamsová. Micka ji na to jen spokojeně mňoukla.

Lucie Beranová, 7. B

Kočka Minda

Kočka Minda byla zlobivá kočka, která měla ráda vodu. Jednoho dne, když byla sama doma, rozhodla se, že se půjde vykoupat.

Nevěděla ale kde, protože vodu do vany sama napustit neuměla. Tak šla do obývacího pokoje, aby mohla jít plakat.

Ale ve chvíli, kdy do obývacího pokoje přišla, uviděla nějakou průhlednou krabici, ve které byla voda. A v ní plavala nějaká divná kočka, ale Minda nevěděla, že když tam může plavat ta divná kočka, ona může také.

A tak vlezla dovnitř. A v tu chvíli se to divné stvoření ozvalo. Řekla: „Co sem lezeš, do mého domečku!“ Vystrašeně mňoukla a řekla: „Bylo mi horko a měla jsem žízeň, ale neuměla jsem si napustit vlastní průhlednou krabici s vodou, a tak jsem šla sem plakat, ale pak jsem viděla tvou krabici.“ „To není krabice, to je akvárium,“ řekla ryba, „ale je to moje akvárium, tak běž.“ „Dobře,“ řekla vystrašená Minda a běžela pryč.

A od té doby se Minda bála všech průhledných krabic a vody. A její lidé si říkali: „To je divné, vždyť měla vodu tak ráda!“

Anežka van Heusden, 7. B

Kočka a rybka

Šel jsem podívat se na rybku. Měl jsem na ni chuť. A tak jsem se díval a díval. Pořád jsem ji obcházel.

Potom jsem po ní skočil. Už jsem se těšil, že ji sním. Nevyšlo to, špatně jsem skočil a zasekl jsem se v akváriu. Já jsem se zasekl a ona vyskočila a kously mě. Takže to bylo naopak, ona lovila spíš mě než já ji.

Kroutil jsme se a vyskočil jsem pryč z akvária, rybka se smála a já jsem se styděl. Obešel jsem ji a řekl: „První kolo jsi vyhrála, ale to druhé vyhraju já.“ Šel jsem do kuchyně najíst se z misky a potom jsem se připravil na pomstu. Ale usnul jsem, protože jsem byl unavený. Byl to dlouhý boj.

Patrik Jandovský, 7. B

Kočí potápěč

Bylo nebylo, jednoho dne přinesli Janáčkovi rybku. Také si od babičky přivezli kotě, dali mu jméno Alexina.

Po dvou týdnech, když jeli Janáčkovi nakoupit, dostal Alex hlad. „Hele, rybička! Rychle, než přijede páníček.“

Elá hop a Alex byl na akváriu, strčil do něj tlapku a řekl: „Ááá, to studí.“ A jak vyndal tlapku, už si hrál na potápěče.

Ale rybka kousla Alex do ocásku. Alex se lekla a vyskočila ven!

Martin Fiala, 7. B

Naše nezbedná kočka

Naše kočka, ta by pořád něco vyváděla. Třeba včera vlezla sousedům do domu a udělala tam neskutečný nepořádek. A dnes, dnes si řekla, že ochutná naši zlatou rybičku. Sedla si k akváriu a chvíli se na rybičku dívala, jako by ji hypnotizovala. A pak začala škrábat na akvárium.

Když už se rozmyslela, že rybičku dostatečně vyděsila a vystresovala, vyškrábala se na akvárium. Na akvárium si sedla a strčila do něj pracku. Vypadalo to, že si s rybičkou hrají na honěnou.

Jak se dalo předpokládat, kočka do akvária spadla. Vůbec to nečekala, a tak byla vyděšená. Chvíli sebou máchala, cákala všude kolem. A rybička tomu nasadila korunu, kousla kočku přímo do ocasu.

Kočka honem vyletěla z akvária a honem utíkala pryč. Takto rychle neutíkala ano před sousedovým psem. Smáli jsme se, až jsme se za břicha popadali a smáli jsme se další tři dny.

Ondřej Vokatý, 7. B

Žáci 2. B

Kočka a ryba

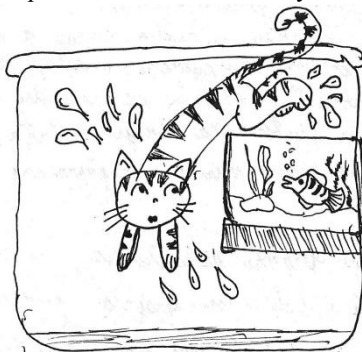
Obrázek je ručně nakreslen a je pojat jako krátký komiks. Já osobně si myslím, že se kočka pokouší ulovit rybičku v malém akváriu, které je pokaždé jinde.

Na prvním obrázku se kočka olizuje a dívá se přitom na nic netušící rybičku a natahuje se přitom do akvária. Na druhém už na rybu skáče a sedí přitom na okraji akvária. Ryba si však kočky všimla a je připravena vyskočit.

Na třetím obrázku už je kočka v akváriu celá mokrá a ještě k tomu zaseklá a ryba vyskočila ven a vypadá to, jako by ji do toho ocasu kousla.

Na čtvrtém, a také posledním, obrázku už kočka, celá mokrá, zase z akvária vyskakuje a rybka je zase zpátky ve svém prostředí a vysmívá se kočce. Kočka je tedy dneska bez jídla a ještě s potupou.

David Šindelář, 7. B

Kocourek Kulíšek

Jednou, když se Kulíšek procházel po domě, uviděl něco nového, zajímavého, něco, co ještě neviděl. Bylo to akvárium s rybičkou Perlou.

Kulíšek si to hned zamiloval, vždy, když šel okolo Perly, se zastavil a hrál si s ní přes sklo. Perla si ho nevěšimala, trochu se Kulíška i bála, když škrabal na sklo od akvária.

Jednou, když měl Kulíšek velkou hravou náladu, skočil dovnitř do akvária a zjistil, že voda byla studená. Perla se rozplavala na Kulíška vši silou a kousla ho do ocasu. Kulíšek vyskočil z akvária a běžel pryč.

Od té doby, co Perla Kulíška kousla do ocasu, se Kulíšek drží dál od skleněného akvária. Kulíšek prožívá velice smutné dny a Perla, ta si užívá svatý klid, který má a možná se k Perle za pár dní přidá malá rybka jménem Kamil.

Sára Mrázová, 7. B

Kočka versus ryba

Kočka Klárina uviděla rybičku v akváriu a dostala na ni chuť, vyskočila na polici a pak Klárina vyskočila na akvárium a chytala rybu, ale omylem do něj spadla. Ryba vyskočila a kousla kočku do ocasu. Klárina se polekala a vyskočila z akvária ven, ryba se začala Klárině posmívat.

Josef Mareš, 7. B

Eliška Jančíková, 2. A

Sára Suchánková, 2. A

Darth Vader

Darth Vader je jednou z hlavních postav filmu Star Wars, též Hvězdné války. Ve filmu jde o konflikt mezi Jedií a Sithy. Obě strany mají schopnost ovládat vesmírnou sílu a chtějí se zmocnit galaxie.

Darth Vader (Anakin Skywalker) se narodil na planetě Tatooine. Strana Jediů ho objevila jako hochu, ze kterého by se mohl stát dobrý Jedi. Jenže se v budoucnu zalíbil také temné straně a ta ho chtěla do své moci. Darth Vader byl vážně zraněn svým mistrem Obi-Wanem Kenobim. Pán temna Darth Sidius ho zachránil a dal mu jméno Darth Vader.

Darth Vader je muž, vysoký asi dva metry. Na ruku má magnety, pomocí kterých může člověka uškrtit, aniž by se ho dotkl. Dostal umělé ruce i nohy a v jeho těle je napojena spousta kabelů. Nosí černý plášť a helmu, aby mu nebylo vidět do tváře. Jeho oblek je pro něho nenahraditelný, protože by bez něho zemřel. Do jeho života vstoupila žena Padmé Amidala, se kterou se mu narodila dvojčata Luke Skywalker a Leia Organa. Padmé při porodu zemřela. Darth Vader zemřel na Hvězdě smrti ve 47 letech.

Dříve byl hodný, ale Darth Sidius ho přemluvil, aby se dal na špatnou stranu Sithů. Stal se z něho Temný pán ze Sithu, zlý a nemilosrdný.

Podle mě je Star Wars nejlepší sci-fi film, co se kdy natočil. Svědčí o tom i miliony fanoušků po celém světě a 8 epizod. Film se stal zajímavý díky originálním postavám a jejich zvláštním oblekům. A co Darth Vader? Myslím si, že právě on je nejznámější postavou a vybaví se každému, když se řekne Star Wars.

Christian Legdan, 7. B

Darth Vader

Pro svůj nádherný popis jsem si vybral jednu sci-fi postavu z jednoho z nejlepších filmových snímků z minulého století. Tento film se jmenuje Star Wars. Já osobně jsem velký fanda této série. Vader je podle mě ta nejlepší záporácká postava z celého filmu.

Darth Vader byl v minulosti úplným opakem sebe sama. Dřív byl Vader Jediem a bojoval proti temné straně síly. Jeho mistrem byl jeden z nejlepších Jediů Obi-Wan Kenobi. Na temnou stranu ho dostal jeden galaktický politik Mace Windu. Ironií je to, že jeho mistr je strůjce jeho neštěstí, protože svůj oblek má kvůli svým zraněním. Bez něho umírá.

Jeho vzhled je velice autentický, protože pořád nosí svůj oblek, bez kterého by nepřežil ani minutu. Pod maskou má velmi zohavené tělo. Jeho oblek je celý černý a jeho dominantou je jeho maska, která má znázorňovat démona. Je vybavená mikrofonom s měničem hlasu, aby mu bylo rozumět. Na jeho pásku je čip, který mu přivolá jeho loď a má vlastní stráž a jednotku mající přes tisíc špičkově vycvičených vojáků a pilotů.

Vader se objevil už v prvním díle Skrytá hrozba jako Anakin Skywalker. Po souboji s Obi-Wanem Vaderovi zůstalo tak málo orgánů a tkáň, že je z něj kyborg. Narodil se na chudé a z většiny písečné planetě Tatooine. Umřel v 47 letech v šestém díle na Hvězdě smrti. Měl jen jednu manželku, která se jmenovala Padmé Amidala. Také měl dvě děti – Luka Skywalkera a Leiu Organu. Vader se v Impériu dostal až na pozici Temného pána ze Sithu.

Jako záporák je super a líbí se mi, jak mi připadá strašně tajuplný a neznámý, i když o něm víš skoro všechno. Po Luku Skywalkerovi je to moje nejoblíbenější postava z celých Hvězdných válek.

David Šindelář, 7. B

Mrazík

Pro popis postavy jsem si vybral Mrazíka ze stejnojmenné pohádky. Děj se odehrává v Rusku a Mrazík zde vystupuje jako kladná postava.

Mrazík je starý, ale statným urostlý děd. Má pronikavé černé oči, velký nos a dlouhé bílé vousy. Nosí bílý kožich a na nohách teplé boty do sněhu. Na hlavě čepici beranici, pod kterou jsou šedivé vlasy. Na rukách má nasazené červené palčáky.

Mrazík má nadpřirozené schopnosti, pomocí kterých vytváří sníh, mráz, led a vše, co se týká zimy. U toho mu pomáhá berla Mrazilka, které se nikdo jiný kromě něj nesmí dotknout, jinak by navěky usnul.

Mrazík je obětavý, přátelský, hodný, ochotný a laskavý. Rád pomůže tomu, kdo to potřebuje. Chová se hezky k přírodě a zvířátkům. Nemá rád lidi, kteří ničí les a poškozují přírodu.

Mrazík bydlí ve velkém domě uprostřed lesa. Má sáně, na kterých pořádá vyjížďky po krajině a okolí. Rád si zpívá a chodí na procházky, aby se porozhlédl, co ještě musí zasněžit a zmrazit.

Tomáš Bísek, 7. B

Lara Jean

Vybrala jsem si postavu, která se jmenuje Lara Jean, ze své přečtené knihy Navždy s láskou Lara Jean.

Je jí 17 let. Postavu má štíhlou a poměrně vysokou. Má jednoho sourozence, a to mladší sestru. Je Vietnamka, má černé vlasy a tmavé oči.

Její vlastně jsou převážně kladné, usmívá se, je milá, kamarádká, pořádná, chytrá, učenlivá, ale také mazaná.

Ráda se svým přítelem jezdí na dovolenou, procházky a jezdí na závody.

Miluje hodně jídlo, svoji rodinu, přátele, kamarády a zvířata.

Myslí si, že Lara Jean je skvělá kamarádka, sestra, dcera, ale i přítelkyně. Chtěla bych takovou kamarádku, představila bych si ji klidně i jako svou starší sestru.

Linda Bohdalová, 8. B

Honza

Moje vybraná postava se jmenuje Honza a je z knihy Transport za věčnost, kterou napsal František Tichý.

Žije za druhé světové války a je mu dvanáct let. Má malou sestřičku Marušku.

Honza je vysoký, štíhlý a má hnědé vlasy. Nejraději nosí kalhoty, košili nebo kabát.

Honza je kamarádký, kamarádí se s Matoušem, Petrem, Kubou a v Terezíně si najde spoustu dalších. Ve škole se učí velmi dobře a někdy kamarádům pomáhá s matematikou. Je velmi obětavý a rád pomáhá mamince v domácnosti. Rád chodí do parku Stromovka, kde s kamarády pouští lodičky, leze po stromech nebo vyrábí s kamarády časopis.

Na Honzovi se mi líbilo, že byl statečný a chtěl zachránit svého kamaráda Petra.

Jáchym Chyna, 8. A

Anna Urbanová, 8. B

Jack Sparrow

Vybral jsem si postavu z pětidílného filmu jménem Piráti z Karibiku a konkrétně jsem si vybral Jacka Sparrowa. Jacka jsem si vybral hlavně díky jeho charakteru. Na první pohled je to velký hlupák, který akorát vše propije, ale na druhou stranu si Jacka vždy najdou nějaké problémy.

Jack je vyšší postavy, má dlouhé černé vlasy, dredy a hnědé oči. Je tmavší pleti a má kratší vousy.

Jack nemá trvalé bydliště na souši, většinu času tráví na moři, kde obvykle utíká před spravedlností nebo se snaží najít poklad nevyčísitelné hodnoty. Vždy tu jsou ale lidé, kteří se mu v tom snaží zabránit nebo se poklad snaží také získat nebo se snaží Jacka zabít.

Jack se jeví jako bezstarostný člověk, kterému jsou ostatní lidé jedno a pouze se snaží utíkat od problému, ale pravdou je, že už několikrát zachránil lidem život nebo pomohl s nějakým problémem.

Denis Klepsatel, 8. B

Já, pirát

Jsem pirát Petr a dnes vám budu vyprávět příběh, který se mi stal. Jednoho dne jsem plul se svou posádkou najít poklad, ve kterém se skrývalo zlato, rubíny, diamanty, ale hlavně kámen času. Tento kámen jsem hledal, abych napravil chybu, kterou jsem udělal.

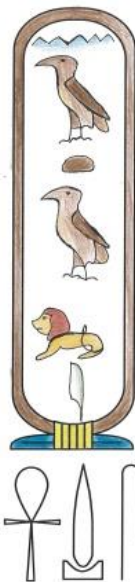
Jednou jsme s mým bratrem a posádkou přepadli loď a on při ní nešťastnou náhodou zahynul, když ho probodl voják mečem. Dlouho jsem truchlil za svého bratra, protože jsme se měli velmi rádi. Jednoho dne jsem šel do baru a objednal jsem si kubánský rum. Svůj žal jsem utápěl v alkoholu. Sedl jsem si ke stolu, kde byl starý muž. Tento stařec mi dal mapu a řekl: „Najdeš tam, co hledáš, podmínka je, že už nikdy nebudeš vykrádat lodě.“ Souhlasil jsem, ale moc jsem mu nevěřil. Vydal jsem se na loď a odplul.

Během plavby najednou v dálce zahlédne jeden z mých mužů nějaký objekt a vykřikne: „Ostrov!“ Najednou jsem zbystřil, musel jsem se přesvědčit na vlastní oči. Dopluli jsme ke krásné písčité pláži a vystoupili jsme. Na ostrově byla velká skála a v ní jeskyně, kde byl poklad. Běžel jsem k jeskyni. Nebylo to vůbec lehké. Skála byla chráněna vojáky, kteří se také dozvěděli o ostrovu. Moje posádka se rozhodla s nimi bojovat. Po velice těžkém boji jsme je nakonec porazili. Šli jsme do jeskyně, vzali kámen času a vrátili se i s posádkou do minulosti.

Bitva se odehrála znovu, zachránili jsme bratra a celá naše posádka odplula do Itálie, kde o naší pirátské minulosti v této době nikdo nic nevěděl. Peníze z pokladu jsme si spravedlivě rozdělili a šli každý svou cestou. Já s bratrem jsme se usídlili v Caorle, kde jsme koupili velký dům.

Díky staříkovi jsem se znovu shledal se svým bratrem, se kterým jsme prožili krásný a počestný život. Ale to už by byl jiný příběh.

Petr Souček, 7. B

Natálie Mrázová, 8. A

Já, pirát

Jmenuji se Nataša a velím pirátské lodi. Zrovna kotvím v přístavu a za chvíli vyrazíme na další plavbu. Přiběhl ke mně Hiršl a ptá se: „Paní kapitánko, mohu zvednout kotvu?“ „Ano, vyplouváme,“ odpověděla jsem a Hiršl odběhl. Loď se pomalu dala do pohybu, bylo slyšet jen škřípání plachet a nadávání kuchaře: „Sakra, ty krysy už jsou zase v mouce!“

Ráno mě vzbudil křik na palubě. Slyšela jsem Wilbura: „Pevnina na obzoru!“ Vyběhla jsem ven. V dálce se rýsovala silueta ostrova. Zeptala jsem se kormidelníka: „Co to je za ostrov?“ Jeho odpověď mě překvapila: „Nevím, na mapě je pouze moře, žádný ostrov tu být nemá.“ Chvíli jsme se zamyslela a pak se zeptala: „A kde máme být podle kompasu?“ V tom se ozval Vasil: „Včera jsme vpluli do Bermudského trojúhelníku.“ To byla nečekaná příležitost, proto jsem ihned rozhodla: „Jedeme ke břehu, chci to tam prozkoumat.“

Vasil s Hiršlem pádlovali a já se nervózně dívala k ostrovu. Jen, co jsme dorazili člunem ke břehu a vytáhli ho na pláž, Hiršl zakřičel: „Sakra, to bolí, šlápl jsem na kraba.“ Vasil se hned přidal a postěžoval si: „V Bermudském trojúhelníku budeme mít jistě jen smůlu, neměli jsme sem vůbec chodit.“ Zavelela jsem: „Přestaňte brečet a jdeme!“

Pomalou jsme se prodírali džunglí. V tom se z houští vynořil obrovský tygr a zakousl se Vasilovi do nohy. Zakřičela jsem: „Hiršle, střílej!“ Strhl pušku z ramene a první ranou tygra skolil. Strhla jsem si z ramene rukáv a obvázala jím Vasilovi nohu. Musela jsem se znovu rozhodnout, co dál. „Dobře, pro dnešek necháme ostrov být a vrátíme se na loď.“

Já i Hiršl jsme Vasila podepřeli a vraceli jsme se ke člunu, celou dobu si Vasil stěžoval: „Au, to bolí!“ Došli jsme na pláž. Dívala jsem se jako blázen. „Kde je loď? A člun?“ Vasil byl v šoku. „To není možné, vždyť tu byly.“ Hiršl se jen odevzdaně sesul: „Prokletý Bermudský trojúhelník, teď jsme tu v pasti.“

Sandra Lévařová, 7. B

Žáci 1. A

Vzkaz v lahvi

Jednou jsme si s kamarádem Fandou a tatínky povídali, že bychom mohli na krátký výlet. Navrhl jsem: „Co kdybychom jeli přes noc lodí na moře?“ Hned druhý den jsme vyrazili do přístavu a můj táta se zeptal: „Dobrý den, mohli bychom si půjčit ode dneška do zítřka nějakou loď s možností přespaní?“ Pán se zeptal: „A jak velkou byste chtěli?“ Můj taťka řekl: „Nějakou, abychom se na ni vešli čtyři.“ Vzali jsme si naše věci a šli jsme na loď.

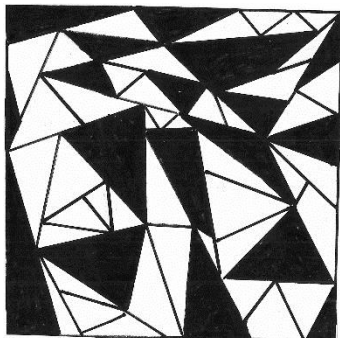
Pán nám říká: „Ještě mi tady vyplňte ty papíry a můžete vyjet.“ Kamarádův taťka povídá: „Kudy a kam pojedeme?“ A já mu odpověděl, že tudy. Projížděli jsme se na vodě, ten den bylo teplo, a tak jsme se vyhřívali na přední části lodí a skákali jsme do vody. A já povídám: „To je teplo, co?“ Už jsme byli docela daleko od břehu, jen tak jsem ležel a najednou ostatním povídám: „Támhle je docela velký mrak, asi bude bouřka.“ Během chvilky začalo hodně přšet a foukla silný vítr. Kamarádův taťka zakřičel: „Rychle sundat plachty!“ A můj taťka zakřičel: „Všichni do kajuty!“ Najednou se se loď strašně naklonila, převrhli jsme se a dál už si nic nepamatuju.

Když jsem se vzbudil, svítilo na mě sluníčko. Říkám si: „Je už ráno? Je nový den? Kde to jsem?“ Došlo mi, že jsem se asi ocitl na ostrově. Dost polekaný jsem vstal: „Ale kde jsou ostatní?“ Nikoho jsem totiž neviděl. Ostrov byl docela malý, a tak jsem ho oběhl a našel všechny, jak leželi na pláži, jako já. Volám na ně: „Vstávejte! Vstávejte!“ Podařilo se mi je všechny probudit a říkám: „Co teď budeme dělat? Musíme něco vymyslet. Celý život tady strávit nemůžeme.“

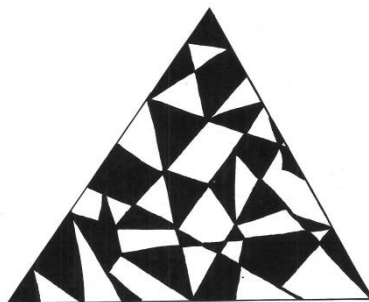
Fandův taťka navrhl: „Uděláme vor.“ Můj taťka ale na to: „Na to nemáme materiál.“ Fanda dostal nápad: „Jak je to v těch filmech. Vezmeme láhev, dáme do ní vzkaz na papírku a hodíme ho do vody. Někdo ji vyloví a přivolá nám pomoc. To bychom mohli zkusit, ne?“ Já jsem ale dodal: „Nápad je to dobrý, ale kde vezmeme láhev a papírek?“ Taťka měl telefon spolu s tužkou a kouskem papírku ve vodotěsném pouzdře. „Ještě, že jsem si dal vše do obalu.“ Bohužel, telefon už byl vybitý. Zbývala už jen láhev. Našli jsme ji na pláži a taťka říká: „Ondro, piš: Potřebujeme pomoci, uvízli jsme na ostrově.“

Tátové řekli: „Fando, Ondro, hodte láhev támhle na stranu, vypadá to, že jsou tam dobré proudy, které by mohly láhev odnést od břehu.“ Hodili jsme ji tedy do vody. A láhev se opravdu vzdalovala a vzdalovala, až nebylo vidět nic. Říkali jsme si s Fandou: „Jak dlouho asi budeme čekat?“ Trvalo to tři dny. Postavili jsme si lehký přístřešek a Fanda řekl: „Pojďme nacytat nějaké ryby. Ondro, přines velké kokosy, musíme se něčeho napít.“ Třetí den jsem ležel na pláži, měl jsem už hlad a najednou jsem něco viděl v dálce. Byla to přibližující se loď. Náš vzkaz v láhvi zafungoval a my jsme byli osvobozeni.

Ondřej Hlávka, 8. B

Anna Urbanová, 8. B

Nikola Květounová, 8. B

Já a moucha

Toto léto bylo krásné, slunečné, teplé a veselé. Léto mám velice ráda. Nedávno začal podzim, který mám také moc ráda. Venku padá krásně zbarvené listí, fouká studený vítr a stromy mají také velice zajímavou barvu. A přes podzim jsem skoro vždy zalezlá v pokoji, abych nenastydla.

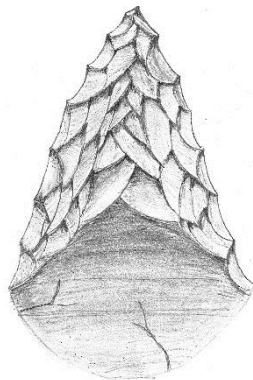
Byla sobota, když jsem si četla svoji oblíbenou knihu a maminka uklízela, jenže při úklidu otevřela okno, aby do mého království nahnala čerstvý vzduch. „Zavři, prosím, rychle okno!“ zakřičela jsem na mamku, která chtěla odejít. Maminka mě poslechla, a tak ho zavřela. A já si pak pokračovala ve čtení. „Bzzz,“ ozvalo se. „Bzzz, bzzz,“ ozvalo se znova a k tomu cítím, jak mě něco šimrá na ruce a hned jsem si uvědomila, že to je moucha.

„Neotravuj mě!“ zakřičela jsme na mouchu. Jenže moucha neposlechla a zabzučela. Odložila jsem knihu a vzala si školní atlas, ale moucha uletěla a já na ni začala volat: „Kdepak jsi, ukaž se mi.“ Dlouho se nic neozvalo, a tak jsem se vrátila ke knize.

V nejnepinavější chvíli se ozvalo: „Bzzz..., bzzz, bzzz!“ Moje trpělivost dosáhla maxima a já popadla atlas a začal ji honit po celém pokoji. Najednou moucha přistane na parapetu. Opatrně jsme přicupitala a jemně ji bouchla, abych jí nepoškodila tolik křídla. Otevřela jsem okno a mouchu hodila ven a začala ječet: „Jupí! Jupí!“

Za hodinu začalo pršet a já si vzpomněla na mouchu. Chtěla se jen schovat před deštěm. Ale má smůlu, jelikož jsem sobec a o svoje království se dělit nehodlám. Moje království je jenom moje.

Aneta Palmová, 8. B

Jiří Domín, 9. A

V zemi dinosaurů

Bylo překrásné ráno a já se probouzím na pláži v zemi dinosaurů. Netuším, proč tu jsme, ani nevím, jak jsem se sem dostal. „Co tu budu dělat?“

Mám na sobě staré roztrhané oblečení. Celé špinavé. Zahlédl jsem ošklivého, chlupatého, pokrčeného člověka a ten mi řekl: „Co tu děláš?“ Vylekal mě a já raději utíkal. Vběhl jsem do pralesa a tam mě nesledoval. V pralesě se ozývaly divné zvuky. Uvědomil jsem si, že mám hlad a žízeň. A tím začal můj boj o přežití v zemi dinosaurů.

Začalo pršet. Hltal jsem vodu z listů. Natrhal jsem si banány a schoval se do stromu. Ty hrozné zvuky se blížily. Strachy jsem ani nedýchal. Obří zelený ještěr proběhl kolem mého úkrytu a za ním běžel další. Ještě větší. Oba krváceli. Připadal jsem si jako mravenec. Na nebi začali létat podivní draci. „Grá! Grá! Grá!“ Nic tak hrozivého jsem v životě neviděl. Celou noc mě děsila představa o tom, jak mě ti velcí dinosauři pojídají.

Všude kolem mě jsou obrovské stromy, na které se dalo celkem dobře vyšplhat. Začal jsem si budovat obydlí na stromě, na kterém jsem byl zalezlý. Z dutiny stromu se dalo vyšplhat do koruny stromu. Tam jsem se cítil bezpečně. Na noc jsem se vždy schovával.

Při budování mě vylekal dinosaur. Tiše mě pozoroval. Rychle se snažím dostat se z koruny stromu do výdutě. Zakopnu o větev a padám a padám dolů, cítím, jak mé tělo naráží do větví. Vidím jen nebe a čekám na smrt. Probouzím se v nemocnici. Jsem zmatený a snažím se vzpomenout, co se se stalo. A křičím: „Pomoc!“

Lukáš Holub, 8. B

Dominik Vrábek, 3. C

Vítěk Ludačka, 3. C

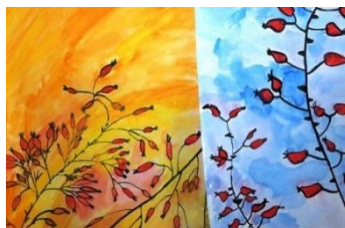
Martin Šusták, 3. C

Anna Šobrová, 3. C

Žofie Žáčková, 1. B

*Tereza Procházková,
Hana Vávrů, 2. B*

Hedvika Šustková, 2. B

*Domínik Poustevník,
Elen Hodinová,
Tereza Procházková, 2. B*

Kryštof Lauda, 2. B

Žáci 5. A

Kamila Vlachová, 9. B

Karolína Vnenčáková, 2. A

Moje procházka ve snu

Jen tak jsem se procházela snovou knihovnou, když jsem najednou uslyšela, jak něco padá. „Co to bylo?“ zeptala jsem se sama sebe. „Asi vítr,“ pomyslela jsem si. Pokračovala jsem v chůzi.

Došla jsem do oddělení nočních můr, pár jsem si jich prohlédla, ale pak jsem slyšela něco jako řev. Podívala jsem se okolo sebe, ale nikde nic. Otočila jsem se směrem, kterým jsem chtěla jít, a pokračovala jsem v chůzi.

Zastavila jsem se v sekci růžových snů. Moc ráda jsem to tam však neměla, bylo to tam na můj vkus moc „holčičí“. „Proč jsem sem vlastně šla?“ zašeptala jsem sama sobě. Když jsem to dořekla, něco mi sáhlo na rameno, něco slizkého a lepkavého. Otočila jsem se, ale nic tam nebylo, na rameni jsem měla něco jako inkoust, dotkla jsem se toho. „Fuj, nechutný!“ řekla jsem se znechucením v hlase.

Rozhodla jsem se, že půjdu do oddělení krvavých snů, tam jsem to měla asi nejraději. Znovu jsme si pár snů prohlédla, tentokrát jich bylo víc.

Znovu jsem ucítila ruku na rameni, tentokrát jsem otočila jen hlavou a uviděla jsem příšeru, která byla celá z černého inkoustu, a z pusy s ostrými bílými zuby jí tekl modrý inkoust. Kdekdo by se ho lekl, ale mně přišel docela v pořádku. Hodně jsem totiž chodila do strašidelných oddělení. Vzal mě za ruku a vedl mě k východu. „Inkoustáčku, co se děje?“ Inkousták, tak jsem ho pojmenovala. „Proč mám odejít?“ zeptala jsem se ho.

„Je to tu moc nebezpečné.“ řekl Inkousták hlubokým hlasem. Jakmile dokončil větu, vrhnulo se na něj monstrum ze třídy 3CH, což je ta nejnebezpečnější třída. „Běž!“ zakřičel na mě, nechtěla jsem ho tam nechat s tím monstrem, ale musela jsem. „Sbohem!“ zakřičela jsem na něj a vyběhla ze snové knihovny. V tu ránu jsem se probudila a Inkoustáka jsem už nikdy neviděla.

Vendula Dušátková, 3. B

Irena Fenclová, 7. B

Moje procházka ve snu

Jednou se mi zdálo, že jsem letěla do Dánska. Letěli jsme tři hodiny.

Když jsme přistáli, strnula jsem nad tou krásou. Řekla jsem: „Maminko, podívej se na tu krásu, vypadá to tady úplně jinak než u nás.“ Mamince se to také moc líbilo.

Měli jsme zarezervovaný penzion. Jmenovalo se to U Třech vran, akorát to bylo napsáno anglickým jazykem. Když jsme přišly do penzionu, ubytovaly jsme se a vyrazily se podívat do města.

Byly jsme docela unavené a hladové. Tak jsme se rozhodly, že zajdeme na oběd. Šly jsme jednou uličkou, kde to vonělo nejrůznějšími jídly. Nakonec jsme se rozhodly, že si dáme jídlo U Mořského vlka. Já jsem si dala malou chobotnici a maminka žraločí vývar. Bylo to zvláštní jídlo, ale chutnalo nám. Když jsme dojedly, rozhodly jsme se, že se půjdeme podívat na památky. Byly moc hezké. Nakonec jsme se vydaly do našeho zarezervovaného penzionu. A protože jsme byly velice unavené, usnuly jsme hned. „Dobrou noc, Niky, hezky spi, ať se pěkně vyspiš,“ řekla mi maminka. Noc byla dlouhá.

Když jsem se probudila, zjistila jsem, že jsem ve své posteli, ale byla jsem ráda, že jsem mohla zažít toto dobrodružství.

Nikola Květounová, 8. B

Moje procházka ve snu

Najednou jsem se probudila. Zdál se mi krásný sen. Teď vám ho převyprávím.

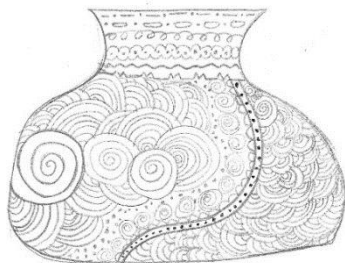
Ocitla jsem se u velikého fotbalového stadionu. Uvědomila jsem si, že jsem v Anglii, vykřikla jsem: „Jsem ve městě Manchester City!“ Šla jsem dovnitř, všude byly vystavené dresy, šály, kšiltovky a také pohár, který Manchester City vyhrál loňskou sezónu.

Pak jsem si přečetla program a vykřikla jsem: „Dnes se hraje zápas! Manchester City hraje derby s Manchesterem United!“ Koupila jsem si dres, šálu a kšiltovku a rozhodla se, že půjdu večer na fotbal.

V šest hodin začínalo utkání. Přišla jsem na stadion a vykřikla jsem: „Tady je lidí!“ Stadion byl vyprodaný, v hledišti bylo 55 tisíc fanoušků. Hned od začátku začali fanoušci obou týmů chorály, byl to krásný zápas. Skončilo to nerozhodně 3:3.

Škoda, že se mi to jen zdálo. Někdy bych takovou atmosféru chtěla také zažít.

Anna Urbanová, 8. B

Kateřina Pekárková, 7. A

Moje procházka ve snu

Jednoho slunečného rána jsem se probudila z krásného snu, který vám teď budu vyprávět.

Byl podzim a já jsem se šla se svojí sestrou projít na procházku lesem. Všude bylo spadané listí a najednou jsem něco uviděla. Rozhlížela jsem se a zavolala na sestru: „Anet, pojď sem!“ Sestra ke mně přiběhla a viděla to samé co já.

V hromadě barevného listí bylo schované malinkaté štěně. Promnula jsem si oči a podívala se na sestru. Obě jsme vyběhly a vyndaly jsme malé štěně z listí.

Vzaly jsme ho rychle domů, aby nenastydlo. Doma na nás čekala maminka. Zavolám na ni: „Našly jsme štěně!“ Maminka byla celá vyděšená z toho, co se děje.

Nakonec se usměje a řekne: „Necháme si ho doma.“ Byla jsem ráda, že jsme si ho nechaly, a pojmenovaly jsme ho Bobík.

Linda Bohdalová, 8. B

Moje procházka ve snu

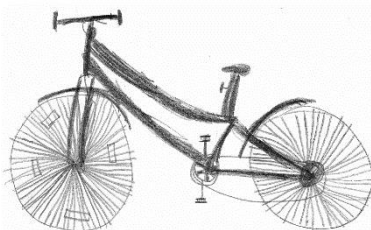
Mně se zdají všemožné sny. Ale i přesto se mi jednou zdál docela legrační sen.

Stál jsem na zelené louce a rozhlížel se po okolí. Vtom za mnou přiběhla jedna malá dívka a zeptala se mě: „Mladý muži, co tady děláš?“ A já jsem jí odpověděl: „Jestli chceš, tak pojď se mnou.“ Dívka přikývla a šli jsme.

Došli jsme až do horizontu všech snů, kde stály v krabicích všechny sny, které se mi zatím zdály. Ani jsem si nestačil prohlédnout všechny sny. Vždyť jich tam bylo snad na dva tisíce!

I když ta procházka byla dlouhá, stálo to za to. Některé sny byly dobré, některé smutné, ale ten nejlepší se mi najít nepodařilo. Asi to bylo tím, že těch snů stále přibývalo. A neubýval ani jeden.

Martin Jenšovský, 8. B

Martin Šusták, 3. C

Moje procházka ve snu

Jednoho rána jsem se probudil v pěkné zahradě s rostoucími tulipány a zelenavými stromy. K jednomu jsem přišel a zařukal na kmen stromu: „Ťuk. Ťuk.“ Všiml jsem si, že je to jabloň a že má nádherná červená jablíčka.

Chci si jedno utrhnout, ale nedosáhnou na něj. Řekl jsem si: „Kéž by tu byl žebřík.“ Ozvala se rána a přede mnou stojí žebřík. Vylezu na něj a utrhnu si jedno jablko.

Slezu a přemyslím, kam půjdu teď. V dálce za velkým lesem se tyčí hora a na té hoře je hrad. Myslím si: „Na ten hrad půjdu strašně dlouho. Škoda, že nemám koně.“ A zase se ozvala rána a přede mnou je krásný šedák. Vyskočím na něj a jedu na hrad.

Po dlouhé cestě stojím před krásným hradem. Vejdu dovnitř a tam se to jen hemží lidmi. Říkám si: „Aha, dnes je tu asi trh.“ Ano, je tu, když obhlížím stánky, vidím ševce a říkám si: „Ševče, udělej mi boty!“ A švec na to ženským hlasem: „Vojto, vstávej, je čas jít do školy!“

A ona to mamka a budí mě z mého nádherného snu. Říkám mamce: „Mami, ty jsi mě vzbudila z velmi pěkného snu!“

Vojtěch Prokeš, 8. B

Moje procházka ve snu

Ráno, když jsem se vzbudil v kupce sena, nechápal jsem, co tam dělám. Rozhlédnu se a vidím, jak se na mě sápu dvě hadice. Začínám mít strach, a tak začnu křičet.

Ale v tom z kopce vyleze můj kamarád Tomáš a ptá se: „Co tak křičíš?“ Odpovím: „Kde se tu bereš? Vždyť já jsem měl jít s mámou do ZOO!“ Ale než jsme si stihli něco vysvětlit, chytne nás každého za nohu jeden slon.

Po delší době, co nás sloni drží, se rozhodnou, že nás sní, a tak říkám Tomášovi: „A je po nás!!!“ Ale v tom na nás přiletí hejno divných ptáků a mě a Tomáše chytli do pařátů a letěli jsme s nimi až do hnízda. Tam nás posadili a odlétli.

Najednou se na nás začali dívat jejich mláďata a vidíme, že to jsou opice s křídly a ptačími pařáty. Tak jsme se lekli, že jsme začali přemýšlet, jak se z toho hnízda dostat ven.

Po chvilce přemýšlení jsme vymysleli, že když začneme v tom hnízdě dupat a skákat, že se hnízdo protrhne a my se odtamtud dostaneme. Tak jsme tak udělali. Začali jsme dupat, skákat a najednou rup a hnízdo se protrhlo a Tomáš a já dlouho padáme a vidíme, jak padáme směrem na skálu... Vtom mě mamka vzbudí.

David Pešťák, 7. B

Tereza Kvasňová, 2. A

Barbora Černá, 3. B

Patrik Rauscher, 3. B

Johana Urbanová, 2. A

Osud, nebo náhoda?

Tereza Poustevníková, 6. B

Osud. Určuje životní dráhu každé bytosti, zvířete, rostliny či věci. A každý se s ním musí smířit.

Náhoda je oproti tomu optimistická a veselá, tajemná i smutná. Může člověka překvapit mile i zle.

Tento příběh vypráví o člověku, který si byl svým osudem jistý a nečekal žádné náhody. Právě to se mu stalo osudným.

Byl to princ, který, už když byl malý, věděl přesně, co z něj bude – král. Už jako mladý zůstával celé hodiny zalezlý v pracovně a četl o různých soudních líčeních, válečných taženích a dlouhé svitky zákonů, které si vtlučoval do hlavy.

Jeho bratr byl optimistický a každý den bratra žádal, aby si užíval krásného dne. Oproti svému upjatému staršímu sourozenci miloval náhody. Na rozdíl od něj však mladický princ, jmenoval se Restimar, znal svůj osud, ale nijak se jím nezaobíral. O jeho osudu mu vyprávěla jeho stará chůva. Věděl, že bude nástupcem krále, přestože jeho bratr Revilian je právoplatným dědicem.

Jednoho dne, bylo to o Restimarových šestnáctých narozeninách, starý král zemřel. Celé království bylo velice zarmouceno, nejvíce však šestnáctiletý mladíček Restimar. Jeho bratr však nevypadla ani trochu smutně, což také ani zdaleka nebyl, spíš naopak. Chodil po zámku s hlavou vysoko zdviženu. Choval se povýšeně ke všem, včetně svého bratra. Jediné, co měl v mysli, byla korunovace. „Už to není můj bratr,“ stěžoval si Restimar, „politika z něj udělala bezcitnou stvůru.“ Mladý princ nechtěl nijak kazit bratrovu královskou kariéru, ale začalo na něj působit kouzlo věštby a on si uvědomoval, že se proti své vůli chová vznešeněji a úctyhodněji.

Nastal den Revilianovy korunovace. Před obřadem usedli v kapli lidé a čekali na svého nového pána.

Konečně Revilian vstoupil chladným úsměvem na bledé tváři. Když procházel uličkou mezi lavicemi, spadlo z jedné z nich malé dítě, sotva čtyřleté. Korunní princ se ani neotočil a procházející šlápl divence na ruku. V tu chvíli se ze svého místa zvedl Restimar. Doběhl k dítěti, zvedl jej a políbil na čelo. Poté dlouhými kroky dokráčel k bratrovi. Vytasil meč a zaujal bojovou pozici. Revilian neváhal a napodobil ho. Oba se střetli. Následovala rychlá výměna ran. Po několika složitých úderech však starší bratr získal převahu. Restimar udělal poslední zoufalý výpar a odzbrojil svého protivníka. Revilian uznal bratrovo vítězství. Restimar měl dobré srdce, a tak nechal protivníka bez potrestání.

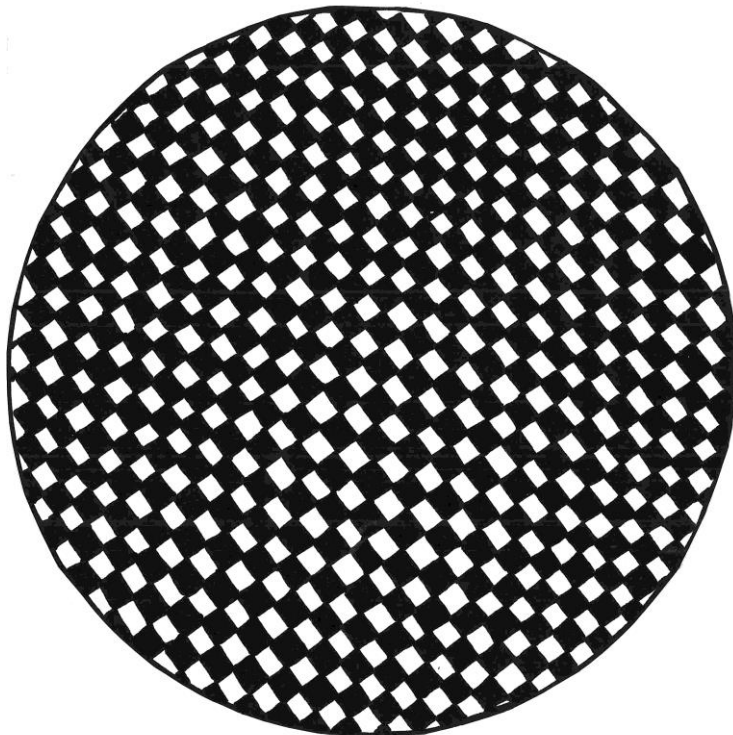
Poté měl Restimar, vítěz souboje, korunovaci, při níž se zavázal, že bude spravedlivě spravovat království.

A to také udělal. Byl z něj spravedlivý král a milující otec. Jednu věc však nevěděl, že chůva si vymyslela celou věštbu, a to, čemu říkal ovlivnění kouzlem, byla ve skutečnosti jeho touha po spravedlnosti.

Anna Jakešová, 6. A

Kamila Vlachová, 9. B

Kristýna Kulichová, 8. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Stanislava Kaloušová, Mgr. Zuzana Kamišová,
Mgr. Michala Pichová, Mgr. Jitka Šimková, Mgr. Jiřina Voleníková

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Hana Drbohlavová, Mgr. Miroslava Havířová,
Mgr. Stanislava Kaloušová, Petra Láfová, Mgr. Hana Lávičková, Radka
Linhartová, Mgr. Petra Máchová, Mgr. Markéta Nováková, Mgr. Viktorie
Petrovitzová, Mgr. Michala Pichová, Mgr. Karla Ptáčnicková, Mgr. Lenka
Skleničková, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Miluše Šrámková

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v prosinci 2018